

Soós Amália

FAUSTIANA

Még mit szeretsz?

Szeretem azt, ha vágysz rám.

Hogy vágyom rád? Ily ölelésre ki ne vágyna?
Nem rólad szól, csak két karod dicséri,
ezek csak álarcai a vágnak.
Tiltott gyümölcs, mit kéjesen kínálsz,
miért lenne édesebb, mint magányos ágyam?
Miért tartanál szépnek oly mosolyt,
mely addig nyílik, míg élteti karod
lány érintése, de amint továbbállsz,
mint téli kertben rózsa, hervadoz?

Óh, tudom én, az élet oly rövid,
semminek nincs nagyobb jutalma mára,
mint amikor egy lány-mosoly vakít,
érte felkúsznék még a Golgotára.
Ha látom én, hogy vágya jönni kél
dagadó vitorlák vizein evezni,
bennem a hárfahúr tüstént zenél,
hát kell-e ennél többről értekezni?

A tenger mélye, egek magassága,
a hányódás e két véglet között
bennem a lelket kárhozatra küldi,
mert tudom, holnap máshoz lesz közöd.
A szertelen, az észbontó káprázat
csak ideig-óráig lelkesít,
tébolyult erő, ami ma vonzza
azt, amit majd holnap eltaszít.

Az elemeknek ez az örök rendje,
az erő mindig két irányba hat,
nem a természetben való keresni,
az erény csak a szellemnek vigasz.
De amint együtt pendülünk a húrral,
mely pattanásig feszül, úgy hevül,
megszűnik minden véglet a kéjjel,
az ember feloldódik legbelül.

Az embernek a lelkét eladni
a szerelemért tán megéri,
ha nem aprópénzre váltott
nárcisz-fényezés kíséri.
Óh, zsenge lelkű mákvirágnak
nem való ily gyötrelem,
szirma, mint vihartépte nyárban
a földön hever becstelen
holnap, amint a hajnal
aranyfátylat bont földre s égre,
ha tudom, álomba szendergésed
másik asszonyszív kísérte.

TALÁLKOZÁS

Semmire nem gondoltam akkor
a világra nem figyeltem
valami zene kezdett
áradozni bennem
szétömlött
hullámozott
végtagjaimat táncba vitte
észrevétlenül magával ragadta
az idegeket vénákat
lehunytam a szemem
hogyan állni tudjak

e zavartalan zavarban
de a vér tovább forrt
mint bor ha túl sokáig
hagyják érlelődni
talán nem is
a megfelelő hordóban
pezseg kifut
már ecetes talán
semmire nem gondoltam
a világ átstrukturálta magát
dallammá a testem
egyre vadabb játszmába kezdett
szédültem forrtam loholtam
levegőért kapkodtam
egy oxigénmaszk kellene
gondoltam talán segítene
ébenfa lelkem vajon mi rázza
hideglelés a lét határa
a pezsgés örvénnyé lett belül
tépni kezdte a fákat szerteszét
heverték leszakadt levelek faágak
recsegett-ropogott a lélekerdő
nem tudtam mozdulni sem
az árban megszüntem teljesen
mint akit már elfelejtenek
feledjenek el gondoltam
feledjen *mindenki* el
csak még e rímes mámor
e szédületté idomult zene
e karcsú táncba kezdett csillagok
maradjanak

OLD FASHIONED

Ujjpercakkordok,
könnyű szárnyalás,
testté lett szellem,
szívmegekondulás.
Nyakívre, csípőre
rálehel mosoly,
hárfahúrzendülés,
ahol húr se volt.
Boricás nyelvtánc
húsdomborzaton,
pórusok hangján
zengő cimbalom,
kertté növesztett
mozgásharmónia,
testvirágzások
zöldje, illata.
Szemfénypercekben
születő titok,
bőrünket beborítják
lélekkárpitok.

Testből lett szellem,
zuhanó szárnycsapás:
testhullámtörésben
tetten ért elmúlás.
Szemfényévekben
tágul az idő,
karokba zárul
a múlt jövő.